

november 2019

Atlantik 2019

Kanarski otoki

12. november 2019, torek

Lanzarote (marina Rubicon)

Po dveh tednih sva nazaj na barki in s tem se dnevnik vrača v redne dnevne objave.

Go-Opti je zjutraj zamujal, pa še devet nas je bilo v kombiju in smo se kar stiskali. Tista klopca zraven šoferja je res bolj za silo, če tam sediva dva. Za enega bi bilo super, tako pamej edo Benetk že vse bolelo.

Še dobro, da bo na letalu veliko prostora (za tiste, ki ne putujete z letali: to je mišljeno izrazito sarkastično).

Vseeno nas je šofer v rahlem dežju pravočasno pripeljal v Benetke.

Let je bil v redu (malo turbulenc, a brez zamud). Avijon pa je bil poln do zadnjega sedeža.

Že iz višine se vidi, da so valovi okrog Lanzaroteja kar veliki in je morje precej penasto. Očitno piha.

Avto vzameva pri najinem dvornem rent-a-carju: Cabrera Medina in tokrat začuda dobiva Corso z ročnim menjalnikom. Za moj okus je to boljša izbira. Avtomatski menjalnik je za boljše avte, take z dovolj moči in dobro avtomatiko.

Prvi vtisi: Ja, na Kanarih piha. Piha že kar nekaj časa in par dni še bo.

Nič ni vroče in zlahka ostanem v čevljih in dolgih hlačah. Celo dolge rokave sem obdržal. Zvečer pa jakno čez, ko greva ven.

Zvečer ni več posedanja ob pivu v japankah, kratkih hlačah in majici.

Barka naju pričaka nad vodo in privezana tako, kot sem jo pustil. Nobena vrv se ni razrahljala ali pretrgala.

Ni pa čista. Prekrita je s plastjo mivke. Tam je itak v zraku precej drobne mivke in prahu, kadar piha, zdaj pa je bil veter močnejši in so imeli pravi peščeni vihar. Vsaj tako so nama rekli prijatelji v marini. Optimist bi rekel, da je to super, ker sploh ni treba na plažo, saj je plaža prišla na barko. No, jaz nisem ta optimist in bomo jutri verjetno čistili.

Zvečer pa greva ven. Ker imava avto greva malo ven iz marine. Sezona je na višku, a restavracija, kamor sva se namenila (dobre ocene na Googlu) je bila zaradi dopusta zaprta.

Lili najde v bližini Tapas bar, ki ji je bil simpatičen in njena ženska intuicija je delovala.

Karkoli sva dobila na mizo je bilo daleč nad povprečjem in povsem po najinem okusu. Ne vem, zakaj imajo oceno samo 4,4.

No, prav dolgo nisva ostala. Dolg dan je bil in postelja vabi.

Se beremo jutri.

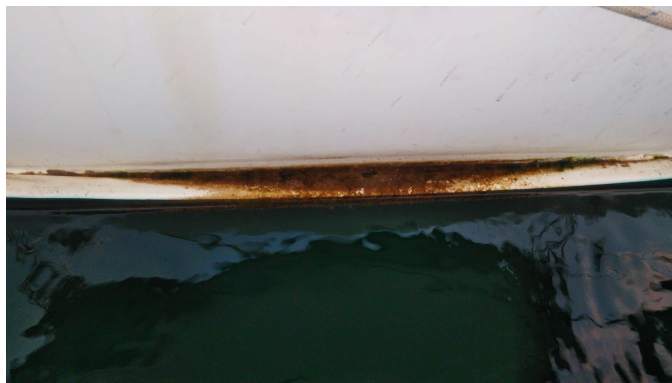
Na vhodu v barko je debela plast mivke

Na tleh v kokpiju je mivke še več

Karkoli premakneš (recimo vrvi) je spodaj mivka

Spojler pa je seveda bobro zaraščen z algami. Jutri bomo videli, kakšen je trup spodaj.

13. november 2019, sreda

Lanzarote (marina Rubicon)

Dolgo sva spala.

Ponoči sem se sicer malo zbujal, ker sem se že odvadil normalnih zvokov na barki:

Škripanje štrikov, ki jih zateguje, ropotanje vrvi s sosednjih bark (naši so vzorno zategnjeni in ne ropotajo), občasno kak bokobran zaškripa ali pa ponton, ko se podrgne ob steber. Verjetno danes tega ne bom več slišal.

Ker še vedno piha sva se odločila, da še par dni ostaneva tukaj. Urediva vse na recepciji in se podava po otoku, saj imava še avto. Nisva se še naveličala vulkanov in kamenja.

Na Timanfaji je že na vhodu nekaj avtobusov, torej danes ne greva tja. Bova poizkusila, če bo jutri takoj zjutraj manj gneče.

Na sploh se pozna, da je ljudi povsod po otoku več. Sezona je očitno v polnem teku.

Zavijeva pa (prvič) v visitor center narodnega parka Timanfaja, ki je par km naprej ob cesti. Vstop je prost, kar me preseneti, saj je predstavljeno dosti vsebine. Od simulacije izbruha vulkana, filmskih predstav pa do maket in poučnih programov o flori in fauni, predvsem pa o vulkanih in geološkem razvoju Lanzaroteja. Zadeva je primerljiva z manjšim muzejem.

Skočiva še na en grad, v katerem je tudi muzej o piratih. Ravno so ga zapirali in se ni bilo treba odločit, če greva notri ali ne. Razgled z grajskega griča je lep, piha pa tako, da je Lili rekla, da ji bo odneslo ušesa.

Peljala sva se vse do severa otoka do turistične atrakcije Mirador del Rio. Saj je bilo lepo, a tu sem se prvič počutil, da za vstopnino 4,5€ nisem dobil dovolj. To je v bistvu ena zanimiva stavba z lepim razgledom na vse strani v kateri je bife in prodajalna spominkov.

Plačaš torej za razgled, in vstop v bife v stavbi z zanimivo arhitekturo. Pošteno bi bilo recimo, če bi bila vstopnina konzumacija. Visitor center recimo ponuja precej več, pa sploh nima vstopnine. Kaktus garden je ponuja stokrat več, pa je le kak € dražji.

No, ja toliko časa smo že tu, pa je bilo treba iti pogledat.

Lepo se vidi sidrišče in vasica na Graciosi ter manjše soline pod klifi. Ampak vse to se vidi tudi s ceste brez vstopnine.

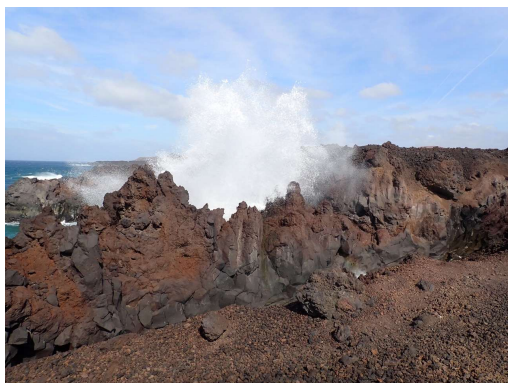
Nazaj grede sva šla pa spet na odlično sladico restavracijo La Puerta Verde v Hariji. Tam se gredo slow food in mi je bilo kar malo žal, da nisva tam tudi jedla, a je bilo ravno nekako med obroki. Res znajo kuhat in presenetijo z dobrim izborom vin. Ni pa to budget varianta. Priporočam, če koga zanese mimo. Lili spet naroči Kupo gofio, jaz pa mangovo kupo s kozjim jogurtom in medom. Zraven pa polsladko vino - eno iz Španije in Malvazijo iz Lanzaroteja - da se občuti razlika. Vse spet vrhunsko. Tako zelo, da sva pozabila slikat. To pove vse.

Na obali v bližini solin.

jezerce za obalo je zatočišče ptic, a v današnjem vetru so še ptiči bolj po tleh hodili.

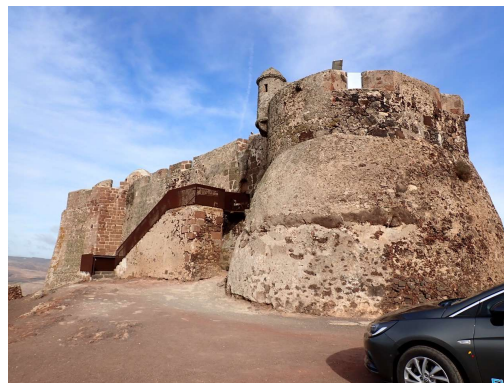
Ko Atlantski val pljusne 20m v zrak

In isti kader nekaj sekund kasneje. Po skalah tečejo le še mali slapovi.

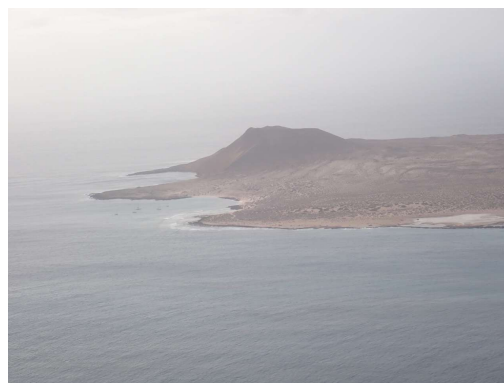
Razgled z gradu na starejši del otoka

Grad ni prav velik, je pa na zelo lepem mestu. Kakšen je od znotraj ne vem.

Razgled z Mirador del Rio je veličastem (ampak s ceste prav tako)

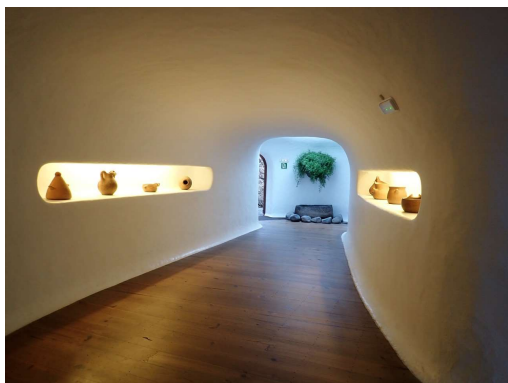
Pogled proti sidrišču na Graciozi. Ena od jadrnic tam doli ima slovensko zastavo. Ne, ni Heron. Heron je zapečkarstvo v marini.

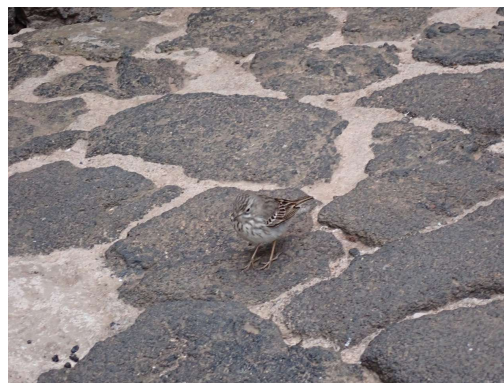
Zgoraj Graciosa - vasica in pristanišče, spodaj manjše soline

V Mirador del Rio. Nimam pojma, kaj je to. Morda je samo abstraktna umetnost. Kompas ni.

Hodnik so zanimivi. Malo me spominja na Hundertwasserjeve stvaritve, a je manj radikalno.

Tale ptiček ni vrabec.

14. november 2019, četrtek

Lanzarote (marina Rubicon)

Danes ja zadnji dan, ko še imava avto. Popoldan ga vračava.

Google pravi, da je zjutraj manj ljudi na Timanfaji kot kasneje, zato sva tam že malo po deveti, ko odpirajo park.

Na rampi, kjer pobirajo vstopnino res ni gneče. Prehitiva tri avte, ki se rinejo v enosmerno cesto z napačne smeri in jih čuvaj zavrne (dober občutek na polno). Dva kilometra v hrib in že se znajdeva na parkirišču. Vse je organizirano. Redarji usmerjajo promet. Tu levo, tam naprej, tu parkiraj. Mozek na pašo, drugi mislijo namesto tebe.

Ampak ni panike, ker vse deluje, kot je treba. Preden se zaveš si že v avtobusu.

To je masovni turizem, ampak drugače tu ne gre. Timanfaja je pač turistična točka otoka številka ena.

Avtobus odpelje po ozki cesti med vulkani. Žal nisva dobila sedežev v prvi vrsti, zato vprašam šoferja, če se lahko vsedem zraven njega na sedež za vodiča. Ne gre. Čez pet minut se ustavi (da slikamo) in mi namigne, da lahko grem sedet naprej zraven njega. Super sedež. Vse vidim iz prve vrste in sem večkrat nad prepadom, ko polaga ovinke med vulkani. Ja, to se splača videt. Vsega tristo let je, odkar je izbruh povsem spremenil otok. Prvi lišaji šele zdaj zaraščajo črno lavo. Oblike in barve so nore. Tura traja dobre pol ure, potem nas izkrcajo.

Ob restavraciji je še par zanimivosti, ki pa me prijetno presenetijo.

1. Dračje v luknji: V luknjo v tleh vržejo šop dračja, ki se zaradi vročine v tleh vžge.
2. Gejzir: v luknjo zlijejo vedro vode, nato vulkan brizgje gejzir pare in vode visoko v zrak.
3. Vroč pesek: Odmakneš prgišče peska in spodaj je vroč pesek (jasno, da sem se malo spekel, to spada zraven). Očitno je vulkan še zelo živ. Tu pride do izraza moja termalna kamera na telefonu. Vesel sem kot otrok, ko merim vročino tal in na sploh vsega naokrog. Kompas pa tu sploh ne dela. Vedno kaže v kak kup peska namesto na sever.
4. Pečenje mesa na vulkanu: nad luknjo imajo postavljeno rešetko na kateri se pečejo piščanci in krompir. Takega roštilja nimajo niti na Mali. Greje 24X7, 2655 dni na leto.

Jasno, da si v restavraciji zaželiva piščanca pečenega na vulkanu. Sva dokaj zgodnja in zato mrava čakati, da je prva runda pečena. Dobiva prvo porcijo sploh, ki je bila spečena danes. Med čakanjem sva spila kavico in si ogledovala arhitekturo objekta. Tudi to stavbo je načrtoval César Manrique, tako kot večino dobrih stvari na otoku.

Piščanec je bil spečen korektno, prav tako krompir in paprika. Zelenjava, kot priloga je bila bolj instant varianta, ampak OK. Edina zamera je, da se pri piščancu opazi, da so to tisti instant piščanci iz hitre reje. Škoda, da ne nudijo opcije za free-range vesele piščance.

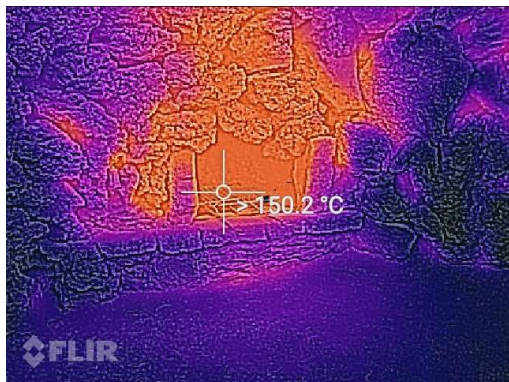
Ko se vračava vidiva, kakšno srečo sva imela, ko sva šla na Timanfajo takoj zjutraj. Za vstop na parkirišče čaka nepregledna množica avtomobilov. Redarji spustjo notri toliko avtov, kot jih zapelje ven, saj je parkirišče polno. Vrsta za

vstop je dolga več kot kilometer. Res dobro, da zdaj že odhajava. Reveži bodo čakali ure, preden bodo v notri. Imava še kake štiri ure, pa se zapeljeva v El Golfo. Vmes se parkrat ustaviva na obali. Jaz se sploh ne naveličam gledat, kako morje buta ob lavo in jo oblikuje.

Pri El Golfu opazujeva dve jadrnici, ki plujeta proti jugu. Ena je Slovenska barka Stabo na poti okrog sveta. Špioniram za njimi po AIS trackerju. Jasno, da jih pokličeva in zvečer že sedimo na Heronu. na "eni pijački".

Dnevnik zato pač malo zamuja, ampak bil je tako super večer, da se mi potem res ni dalo še pisat.

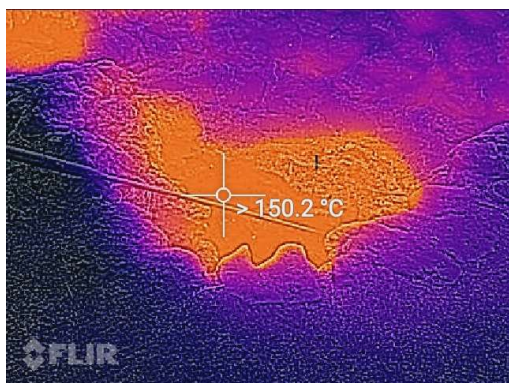
Danes za poizkušino par slik z moje termo kamere, več slik pa jutri.

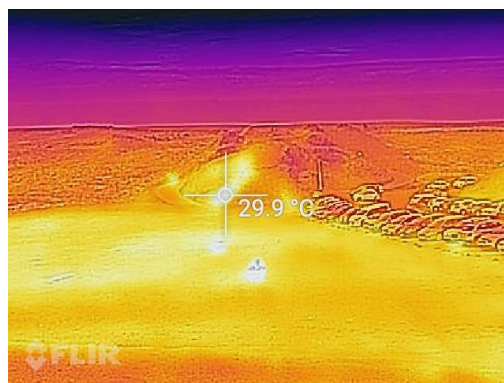
Vdolbina v skali je dovolj, da si naredijo roštilj, ki ga ni treba nikoli zakuriti, saj je vedno vroč.

Ponekod so tla vroča. Sem se kar bal, da se mi stopijo podplati. Rumena barva pomeni bolj vroče, črna bolj hladno.

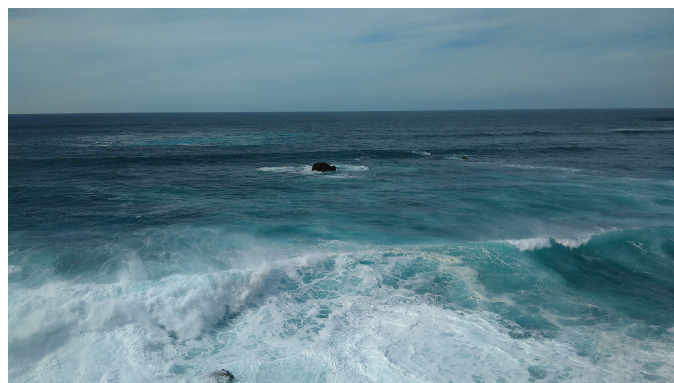
V to luknjo vržejo dračje, ki se samo vžge.

V glavnem je bila temperatura tal okrog 20°C, ponekod pa precej več.

Isti kader še z navadno kamero

Pogled na Atlantik iz El Gofa, mala pikica na obzorju je Stabo (slika s telefona).

Še enkrat Stabo - tokrat slikano z Lilikinim novim fotoaparatom.

Ko sva odhajala je bila na cesti neskončna kolona avtov, ki so čakali, da jih spustijo v park. Za vsak avto, ki gre ven gre lahko en noter.

Na ppoti sva se ustavila ob temle malem jezercu tiko ob morju. Voda notri je občutno toplejša od oceana.

Kamele sedaj delajo samo še v turizmu, nič več v kmetijstvu. Včasih so bile bistven element razvoja kmetijstva, saj so edino kamele zdržale sušo.

Lilika gre z avtobusa vidno dobre volje.

Takole pa nas je šofer vozil po stezi med vulkani

15. november 2019, petek

Lanzarote (marina Rubicon)

Dan je bil "na easy".

Malo pobezam po barki, Lili opere nekaj žehte, greva še na sprehod in v trgovino, in to je to za danes.

Danes je občutno hladneje, kot včeraj. Včeraj sem po marini čez dan hodil v jpankah, kratkih hlačah in majici in pozno v noč smo še lahko sedeli zunaj in barko sva čez noč pustila na stežaj odprto.

Danes pa imam cel dan dolge hlače in dolge rokave in zvečer barko zapreva, ker saj piha nek zoparno mrzel veter.

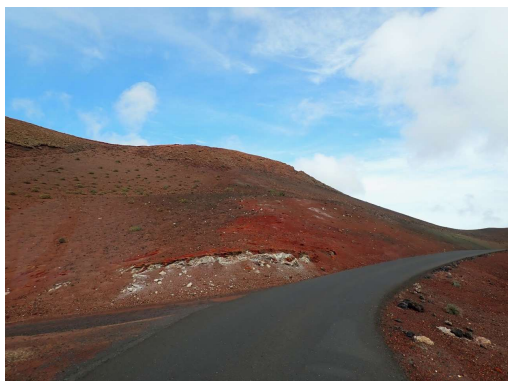
Kot sem obljubil je tule še malo fotografij s Timanfaje od včeraj - nekaj pa sem jih dodal še včerajšnjemu dnevniku.

Cestica je speljana in ponekod vklesana v lavo

Različne teksture lave od prahu do velikih kamnov. Veter je opravil separacijo, le ponekod se mešajo

Tole se mi zdi, da je kasnejši izbruh, bela plast pa je starejša.

Vsak zavoj prinese novo pokrajino in nove barve. Ponekod je cesta podrta, saj je celotno območje še zelo nestabilno

Nov ovinek in nove barve. Tu že po malem rastejo lišaji.

Pogled na restavracijo - seveda jo je načrtoval César Manrique

V luknjo v tleh porinejo dračje, to se od vročine vžge samo od sebe

V tla je zabita cev. Notri frajer zlije vedro vode in čez sekundo je tu gejzir.

Nad luknjo v zemlji je rešetka in tu pečejo piščancce in krompit za restavracijo.

Takole zgleda na vulkanu pečen piščanec.

po takile cestici se pa odpelješ s svojim avtom v dolino.

Povsod po otoku je čutiti roko Césarja Manriqueja. Tole je strešno okno v javnem WCju (ki je brezplačen in čist, s papirjem, milom itd).

16. november 2019, sobota

Lanzarote (marina Rubicon)

Jutri naj bi zapustila marino in šla ven na sidro.

Ampak:

Veter se še ni umiril in valovi zunaj so še veliki. Glede na GRIB datoteke so visoki okrog 4 m, max pa skoraj 5m. Piha okrog 20 do 25 vozlov večino časa, včasih potegne do 30. Atlantik je premrzal za plavanje (zame sploh).

Vseeno si želim ven na sidro.

Tu v marini bom še segnil. Kot bi imel apartma, ne pa jadrnico.

Vendar se bo čez par dni veter obrnil in bodo sidrišča povsem neuporabna. Takrat bo treba nazaj v marino.

In to v eno od takih, ki je varna za vetrove iz drugega in tretjega kvadranta. Vse niso.

Lahko greva za dva ali tri dni iz marine in se vrneva, ko se obrne veter, a potem izgubiva popust, ki ga imava sedaj, saj sva tu že dalj časa. Torej naju stane povsem enako če ostaneva tu še en teden, ali pa če greva ven za 2 ali 3 dni in pobegneva nazaj not za 4 dni, ko bo zunaj najhujše.

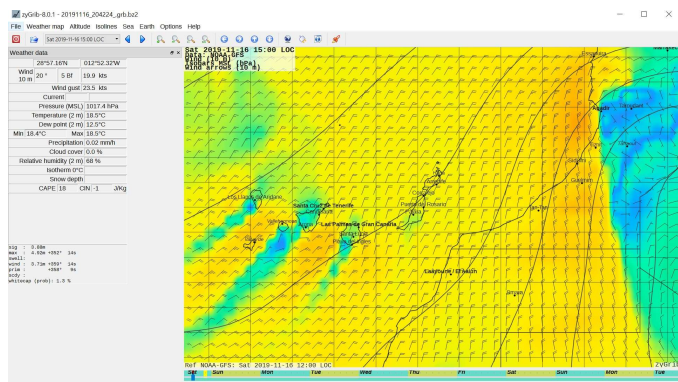
Ob takem izračunu nekako ni prave volje, da bi zapustili marino. Saj se da, dosti ljudi je zunaj na sidru, a ko si enkrat pospravljen se ti enostavno ne da v slabo vreme, sploh, če isto stane, če ostaneš. Raje bova šla kdaj ven na dnevni izlet. Prvotni plan (Fuertaventura) ob zdajšnji vremenski napovedi ni dobra opcija. Sidrišča so preveč odprta - sploh, če bo veter obrnil tako, kot je napovedano. Obe marini, kamor bi se dalo po potrebi umaknit pa imata probleme s podganami. Me ne mika zares.

Do Gran Canarije bi se sicer dalo priti (malo na silo) pred obratom vetra ampak dokler so tam še ARC barke (Atlantic Rally for Cruisers) je nemogoče dobiti prost vez v marini ali prostor za sidranje.

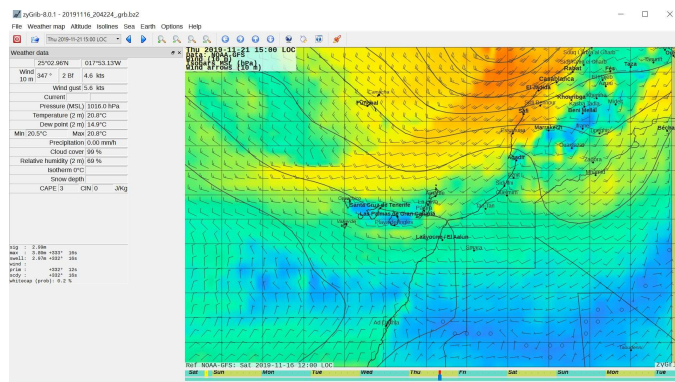
Morda bi se našel kak prostor povsem na jugu Gran Canarije, a od tam je težko priti spet nazaj na sever proti vetru, toku in valu.

Tako bova ostala tu še en teden. Nekako se ne premakneva z Lanzaroteja. . .

Ves čas isto vreme.

Če bo tale veter prišel le malo nižje bo na Kanarih nemogoče biti na sidru

17. november 2019, nedelja

Lanzarote (marina Rubicon)

Že celo večnost imam čez kokpit in salon speljan kabel od chartploterja (ki je pri krmilu) do AISa, ki je na navigacijski mizici v salonu.

Ta kabel omogoča, da se obe napravi med sabo pogovarjata in da mi ploter nariše ladje na karto in me opozori, če obstaja nevarnost trčenja. To sva napeljala še v Gibraltarju.

Ker nisem bil prepričan, da bo stvar delala (povezava dveh starejših naprav različnih proizvajalcev v mrežo lahko dela alo pa ne), sva kabel napeljala kar po vrhu in ga malo prilepila, da ne skače okrog.

Danes ga bom prestaval tja, kamor spada: Speljan bo nevidno, da ne bo v napoto in da se ne poškoduje.

Na prvi pogled je dela za pol ure: Odklopiš kabel (in si seveda prej zapišeš katera žička od štirih gre kam) in ga potegneš po podpalubju.

Ampak ne na barki, ki je naložena za pot okrog sveta in na kateri živiš.

Skladišča so vsa polna in vso robo je treba zložiti ven, da sploh prideš blizu zadnjih sten, ki jih je treba odviti, da prideš do šopov kablov. Po dobri uri prelaganja krame šele lahko začnem. Kabel nekako spravimo iz enega skladišča v drugega, skozi dve steni in že smo v zadnji kabini.

Jasno, postelje so založene s kramo. Vse gre ven. Potem gredo ven jogiji in spodnje deske, da se lahko s kablom prebijem par metrov naprej.

Preboj v kopalnico je težak (črni rezervoar in vse cevi so mi v napoto, zadnji razpoložljiv prostor je zapolnila cev ogrevanja), od tam proti salomu je še težje. Kabla nekako ne morem prepričati, da bi se preko treh vogalov znašel za električno omarico.

Nekako nama s skupnimi močmi na koncu uspe. Potem je le še en meter in smo na konju.

Zvežem vse kable, stestiram povezavo in na srečo vse dela.

Za nagrado lahko spet vso robo pospravim.

No, ko je bil ta 'polurni' projekt končan se je zunaj že mračilo.

Torej kaj sem danes naredil v celem dnevu: Eno žico sem prestaval.

Bolje kot nič. S tem tempom bo barka povsem gotova čez kakšnih 30 let.

Zato pa plujemo z barkami, ki nikoli niso povsem gotove. Ali pa sploh ne plujemo in samo rihtamo barko.

Ena slikica. Tule je dovolj prostora, da se sploh lahko slika.

18. november 2019, ponedelj

Lanzarote: marina Rubicon - playa Papagayo in nazaj

Danes se vreme začuda drži napovedi in res manj piha. Takoj je topleje in okrog hodimo v katkih hlačah in majici.

Odlično. Danes je namreč dan za piknik.

Ker manj piha operem barko. Pod peskom se skriva bela paluba. Nisem drgnil, le s cevjo sem splahnil pesek. Itak bo v parih dneh spet vse peščeno.

V lokalni trgovini v marini danes ni dobre izbire mesa in zelenjave, zato se odpraviva v malo večji Dino 2km daleč. Prav prijeten sprehod je, le malo bova zamudila na piknik zaradi tega izleta.

Odveževa barko in odplujeva.

Barka ne more biti zelo zaraščena, saj je hitrost normalna. Izgleda, da Coppercoat deluje. Pogledat pa v vodo ne grem, Atlantik je premrzal zame. Eni se sicer še kar kopajo, a prav dosti jih ni.

Stabo je na sidru kaki dve milj daleč. Vidim jih na AISu in plujem točno na njih.

Sidram blizu. Preblizu za normalno sidranje za čez noč, a saj bomo tu le par ur in bomo ves čas na barki.

Posadka Staba privesla na Herona oblečena v uniforme (še dobro, da sem opral barko).

Piknik je bil v redu, družba še boljša in stemnilo se je že, ko sva se vračala v marino.

Vrniti se po lastni sledi izpred nekaj ur z delujočim radarjem v marino, ki jo poznaš ni tak problem.

Če pa bi ponoči prvič priplul v to marino bi se pa pošteno bal, saj vhod ni čisto enostaven, če ne veš kako izgleda.

Za povrh je pred vhodom je na sidru nekaj bark - nekatere med njimi so povsem brez luči, vhod pa je okrog ovinka in je dokaj ozek. Nasip je iz črnega peska in v črni noči težko opaziš vhod, če ne veš, kje je.

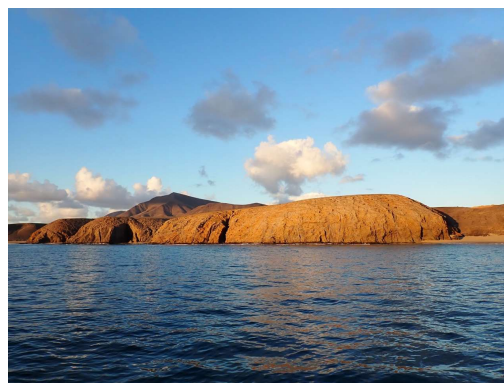
Na valobranu je en večji zelen svetilnik, a tam še ni konec valobrana. Je treba plut še naprej proti zahodu. Šele ko prideš do konca valobrana se izza ovinka prikaže mali rdeči in nato še mali zeleni. Vhod je med obema malima lučkama. Če bi zavil pri velikem zelenem bi se znašel na nasipu valobrana. (če ne bi gledal na radar in globinomer seveda).

Vetra ni kaj dosti - med 5 in 10 vozlov in prostora v marini je dovolj, da zlahka obrneva barko v kanalu in se vzvratno veževa na najin finger.

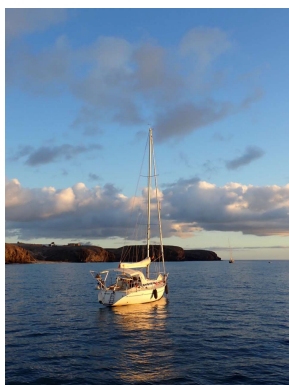
Lep dan je bil.

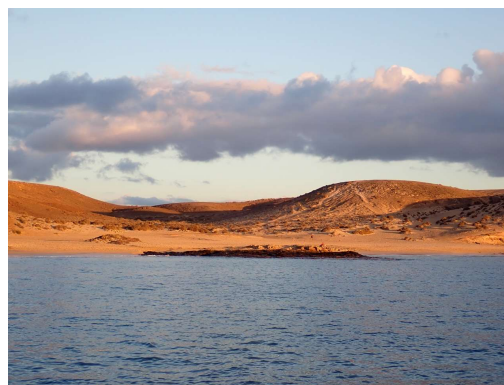
Posadka staba se vkrcava na kajak.

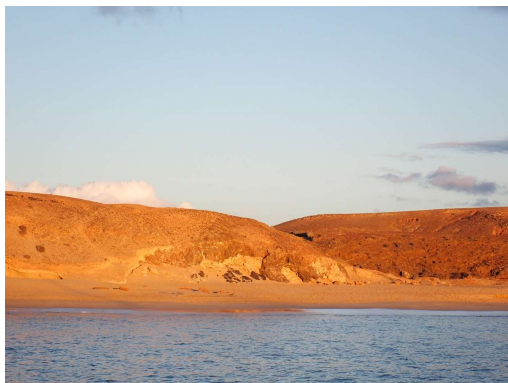
Plaže prekinjajo skalni masivi

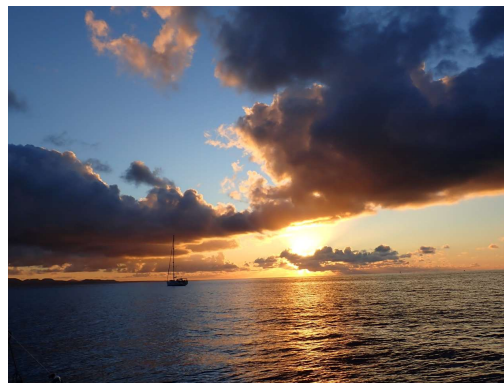
Stabo v soncu. Lepa barčica

Ena od mnogih plaž.

Ko posije sonce barve zažarijo

Pred sončnim zahodom

Pa še enkrat Stabo.

19. november 2019, torek

Lanzarote: marina Rubicon

Kljub temu, da je vhod v marino precej ozek je voda v marini presenetljivo čista.

Dvometerska razlika med plimo in oseko pač poskrbi za to, da velik del vode iz marine dvakrat na dan odteče in se nadomesti s svežo vodo iz oceana.

Tako vidimo v marini tudi velike ribe.

Niso samo cipilji, ki so znani po tem, da živijo tudi v umazani vodi, ampak vidimo tudi ribe, ki spominjajo na orade ali brancine. Jaz jih z obale ne prepoznam. Nekateri primerki so dolgi čez pol metra.

Ljudje radi hranijo ribe v marini tako, da mečejo v vodo kruh. Nekateri mečejo cele kile in opazujejo, ribe, kako jedo.

Iz restavracij mečejo v vodo odstanke hrane. Ribe očitno vedo, kdaj pride večerja, saj se že vnaprej zbirajo pod restavracijo.

Kljub temu očitno ne pride do prenasičenosti vode s hranljivimi snovmi in s tem do pomanjkanja kisika in porušitve ravnovesja. Očitno bibavica dobro opravi svojo nalogo.

Danes je nekaj manj pihalo in voda se je še dodatno zbistrila, saj je bilo manj valovanja, ki bi dvigovalo mivko.

Lilika je neredila par makro slik kar z našega pontona.

Jaz pa se nekaj trudim z zamenjavo tesnil na oknih, a sem šele dobro začel.

Sicer dan brez posebnosti.

Hidroidi in anemone. Slikano iz zraka skozi vodo iz pontona v marini.

Hidroidi in rdeče alge. Slikano pod vodo. Lilika je potopila aparat in na slepo sprožila prosi hidroidom, ki rastejo na stebrih pontonov

Storitve v marini so očitno na nivoju. Morda so to dresirane ribice čistilke.

Kar grizljajte. Vse pojejte...da bo barka gladka in hitra. Upam, da jim Coppercoat ne škodi.

20. november 2019, sreda

Lanzarote: marina Rubicon

Čez dan skoraj ni bilo vetra in je bilo toplo.

Malo me je že zamikalo, da bi šel na bazen, ampak je bil zaseden (glej sliko).

Popoldan se je veter malo okreplil, predvsem pa je spremenil smer. Že od včeraj po malem obrača iz severnika proti zahodniku, zdaj pa je jugozahodnik.

Ta obra tje bil napovedan, zato so se sidrišča tu okrog precej spraznila. Ostali so le še najbolj zagrizeni in tisti, ki ne spremljajo vremenske napovedi.

Čeprav vetra ni veliko je vmarino začelo nosit swell. Mi smo vezani bočno na valovanje, zato nas nosi levo desno in malo zateguje štrike. Nič posebnega, le šlrpanje mi gre malo na živce, pa štriki se obrabijo. Mi smo po mojem vezani kar v redu - nekako med nemško in Dalmatinsko šolo.

Nemška šola: Vse štike napneš tako, da barka ne mrda.

Dalmatinska šola: Vse štrike zelo popustiš, da barka pleše svoj ples na nalovih, štriki pa so ji le okvirno vodilo, kje naj pleše.

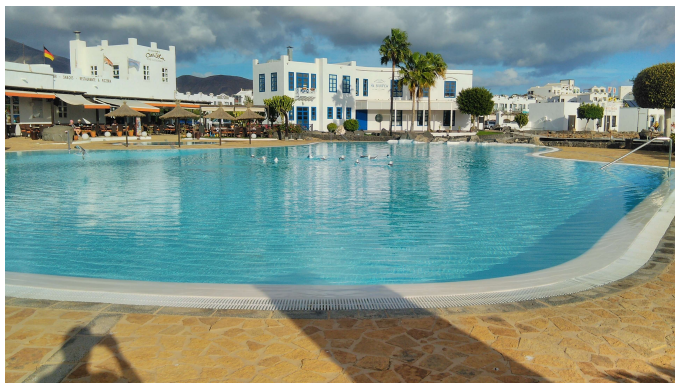
Jaz sem poskrbel, da čimveč delajo tiste vrvi, ki imajo gumi blažilce, ki zmehčajo sunke, ostale vrvi pa so nekaj bolj popuščene.

Ko pogledam po pomolu sem zadovoljen s svojim umotvorom. Gibanje barke je mehkejše, kot par sosednjih bark.

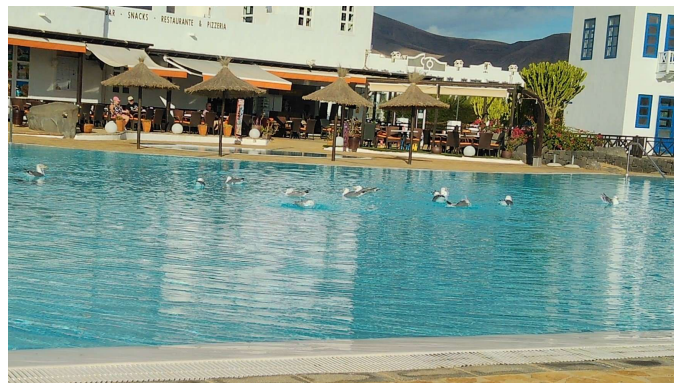
Motornjak, sosed na istem fingerju je privezan bolj na kratko in da kar dobro nabija v finger. Bokobrani delajo na polno.

Pa da ne bo kdo mislil, da je kakšna resna štiga tu notri - sploh ne. Kozarec je z lahkoto na mizi in ne bojim se, da bi se kaj prevrnilo ali polilo. Je pa zanimivo, ker kljub zelo ozkemu vhodu in veliko laguni znotraj pride swell notri.

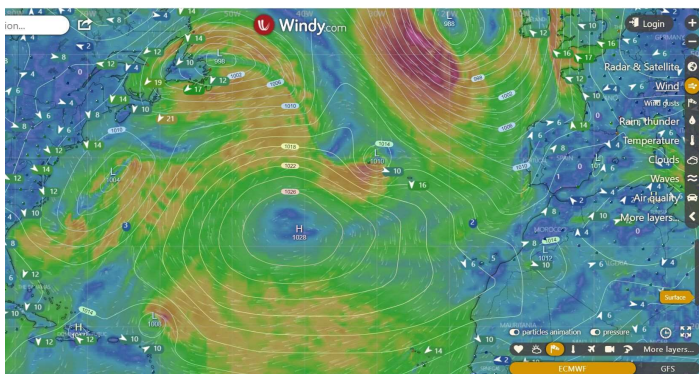
To je posledica fronte na severnem Atlantiku, ki je dovolj močna, da je potisnila Azorski anticiklon proti jugu nekako do geografske širine Kanarskih otokov. Na Azorih pa je še en manjši ciklon. To povzroča, da Portugalskih pasatov ni veter je tam obrnil) in da na Kanarih piha z zahoda in z juga namesto s severa in vzhoda. Zato so vsi (tudi mi) pobegnili iz sidrišč v marine.

Bazen je lep, a danes je bil žal zaseden.

Galebi uživajo sto na uro. Niso pa v bazenu dolgo. Mogoče jih klor moti.

Vreme - veter danes

21. november 2019, četrtek

Lanzarote: marina Rubicon

Razsoljevalnik (watermaker) je potrebno vsakih nekaj dni uporabljati: Delati vodo iz morja, ali pa ga splahniti s sladko vodo.

S tem preprečimo rast alg na membrani. Če se to zgodi smo ob 600€ ali več.

Alternativa je še konzerviranje membrane, a ta kemični proces tudi ni najboljši za membrano, pa še kemikalije so dokaj drage in postopek konzervacije in izpiranja dokaj zamuden.

Včasih sem izpiral ročno, potem pa sem si nabavil avtomatiko, ki splahuje cel sistem vsakih 5 dni tudi, če me ni na barki.

Žal se ta avtomatika ne razume najbolje z MPPT kontrolerjem.

MPPT kontroler je naprava, ki upravlja energijo sončnih celic in polni akumulatorje s pravilnim tokom in napetostjo.

Na ta način so akumulatorji optimalno napolnjeni. Enkrat na mesec MPPT kontroler v akumulatorje za eno uro spusti večjo napetost (v našem primeru 15,3V).

Temu postopku se reče equilizacija in s tem preprečujemo nabiranje žvepla na ploščah v akumulatorjih.

Žal pa je 15,3V več, kot avtomatika razsoljevalnika sprejme za dobro napetost in sproži alarm.

Nekaj časa piska, potem pa utripa rdeča LED dioda.

To samo po sebi ni nič hudega.

Ampak, če se to zgodi ravno takrat, ko izpira sistem, potem pa nastane problem.

Da bi zaščitil svoje vezje, motorje in elektroventile pred previsoko napetostjo se avtomatika resetira in gre v stanje pripravljenosti. In nič več ne izpira. Sploh. Niti takoj, niti čez pet dni.

Nada. Niente. Samo čaka, da pridem in ga 'potolažim'. Ga ne briga, da je napetost čez eno uro spet normalna.

Verjetnost, da se to zgodi ni velika (ena ura enkrat na mesec se mora ujeti s petminutnim izpiranjem vsakih 5 dni).

A ravno to se je zgodilo medtem, ko sva bila nazadnje odsotna za 14 dni.

Ko prideva nazaj na barko je kontroler razsoljevalnika čakal na moje ukaze namesto, da bi spirala sisteme vsakih 5 dni! Grrr.

Upam, da ni kaj narobe z membrano, ki ni bila izprana 16 dni. Na srečo je voda tukaj bolj hladna. Če bi se to zgodilo v tropih...

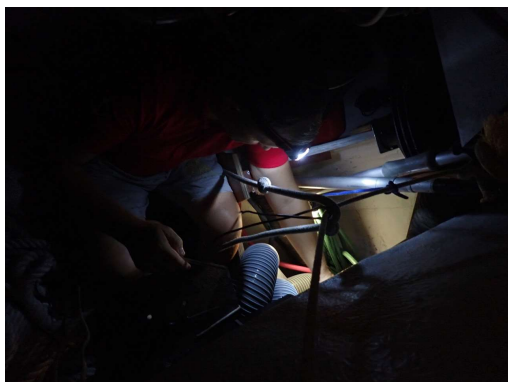
Da se to ne bi ponovilo sem se odločil, da spremenim režim equilizacije na MPPT kontrolerju.

Od sedaj bom to sprožal samo ročno. Ko naju ni na barki itak ni skoraj nobene porabe in equilizacija ni potrebna.

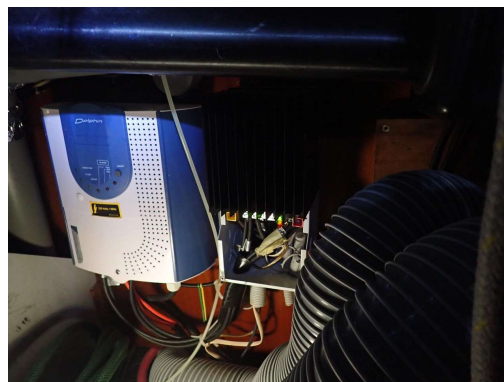
Preprogramiranje pa se lahko naredi le na stikalcih (DIP switchih) v samem kontrolerju, ko ta ni pod napetostjo. (celice ne proizvajajo in je tudi odklopljen z akumulatorjev).

Zato sem moral počakati na noč (da celice niso proizvajale elektrike), odklopil kontroler z akumulatorjev, prestavil stikala

in sestavlil zadevo nazaj. Upam, da je vse v redu. Bomo videli takoj zjutraj.

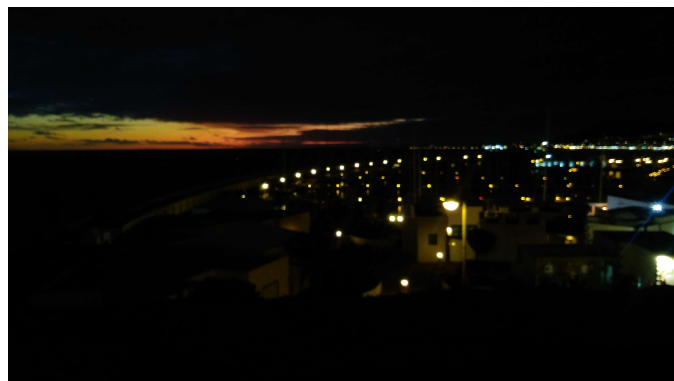
V temi čepim v luknji delam

Odvit pokrov MPPT kontrolerja (desno od polnilca)

Pogled iz mojega delovnega mesta navzgor

Večerni sprehod po okolici

Ko posediva na razgledni točki je enim že rahlo hladno zaradi vetra

22. november 2019, petek

Lanzarote: marina Rubicon

Danes zjutraj je deževalo. Mogoče je že čez noč, a jaz sem spal in ne vem. Tokrat je bil čisto pravi dež, ki je celo naredil par luž po tleh, ne le par kapljic, ki bi se posušile v eni minuti. Ni pa ga bilo dovolj, da bi spral prah in pesek z barke, saj smo vendar na najbolj sušnem otoku Kanarov. Verjetno je bil dež posledica motnje, ki je prinesla med drugim zahodne vetrove. A ob devetih zjutraj že sije sonce in MPPT kontroler polni akumulatorje tako, kot mora.

Izgleda, da sem včeraj vse pravilno povezal. Večkrat sem se spraševal, če bi morda bilo bolje imeti kako stikalo (ali varovalko) med MPPT kontrolerjem in akumulatorji, a kontroler tako redko odklapljam, da verjetno to nima smisla. Novejši MPPT kontrolerji imajo možnost programiranja preko mreže ali preko Wi-Fija, moj tega pač nima. Ima pa stikala. Tudi tako gre. Pač malo ležeš po skladiščih in se zvijaš po skritih kotičkih barke, da prestaviš par stikal.

Danes popoldan greva po avto, saj jutri letiva domov. Avto za 24 ur je pač cenejši, kot katerikoli drug prevoz do letališča, zato izbereva to možnost.

Tole najino 'kruzanje' je res hecnoo.

Več sva po marinah, kot na sidru in skoraj več sva doma, kot na barki.

Ampak žal je stvar taka, da človek obrača, narava pa obrne (nekateri bi namesto 'narava' rekli 'bog', a jaz bolj verjamem v naravo).

Na žalost imamo bolezen v družini in naju rabijo doma.

Kruzanje lahko počaka, družina ne more.

Tako pač je in plani so za to, da jih spremenimo.

Če bi mi prej kdo rekel, da bo Heron 3 mesece na Lanzaroteju bi se mu smejal.

Kakorkoli, obrnilo se je tako, da letiva spet domov.

Ko popoldan dobiva avto se malo zapeljeva naokrog. Najdeva košček otoka, kjer še nisva bila.

To je najbolj južni del otoka, malo vzhodno od plaže Papagayo.

Rentič se mi malo smili, ko sveže opran, še malo moker, vozi po makadamu proti cilju.

Vzela sva najmanjši (in najcenejši) avto, a ker ga niso imeli so nama za isto ceno dali Opel Zafizo s sedmimi sedeži.

Ob kaki drugi priliki bi vriskal od veselja, da imam sedem sedežev in ogromno prostora, a tokrat tega pač ne rabiva. Za kratek izlet po otoku in za pot do letališča bi bila vsaka kripa dobra.

Tokrat sva ob sončnem zahodu doživela res dober 'green flash'. Najbolj izrazit v vseh letih kruzanja po svetu.

V Karibih pravijo, da je pojav bolj izrazit, če prej spiješ nekaj koktejllov, a tokrat sva ga doživela trezna.

To je naravni pojav, ko gledaš, kako sonce izginja za obzorjem. V trenutku, ko izgine rumenordeča svetloba se na obzorju pojavi zelena svetloba, na kratko posveti in potem izgine.

Baje ima zadeva čisto fizikalno osnovo. Oko se navadi na rumeno in rdečo svetlobo. Ko sonce izgine, takrat izgine tudi ta svetloba. Ostane odblesk sončeve svetlobe, ki se odbije od atmosfete, ali pa se morda ukrivi zaradi loma svetlobe ob stiku z atmosfeto, kdo bi vedel. Človeško oko takrat to lomnjeno svetlobo zazna kot zeleno svetlobo.

Na Karibih sva večkrat lovila ta pojav, a se nama je vedno izmuznil, čeprav smo poizkušali tudi s koktejli, ki baje okrapijo to videnje. Tokrat pa je brez dvoma v trenutku, ko je sonce izginilo za obzorjem posijal izrazito zelen žarek svetlobe, ki je trajal morda slabo sekundo. Jasno, da nimam slike. Kdo bi takrat mislil na sliko, sploh pa pojav traja manj kot sekundo.

Midva sva bila navdušena.

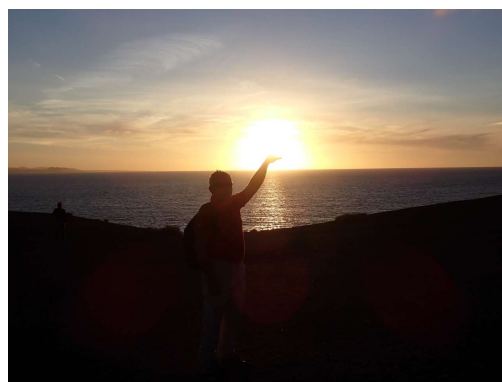
Zvečer smo se dobili na barki Stabo, da smo preverili ladijsko klet. Steklenice, ki smo jih preverjali niso bile pokvarjene. Bil je prav zabaven večer.

Pripenjam par slik z izleta.

Jutri bomo na poti, dnevnika torej ne bo. Morda jutrišnje dogajanje opišem kak dan kasneje, sicer pa se spet beremo, ko se vrnem na Herona.

Malo pred sončnim zahodom sva na razgledni točki. Pogled z najjužnejše točke proti naši marini.

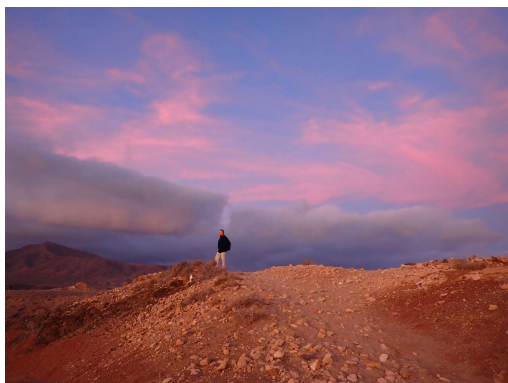
Sončni zahod

Tik preden sonce pade v morje še lepo osvetli obalo

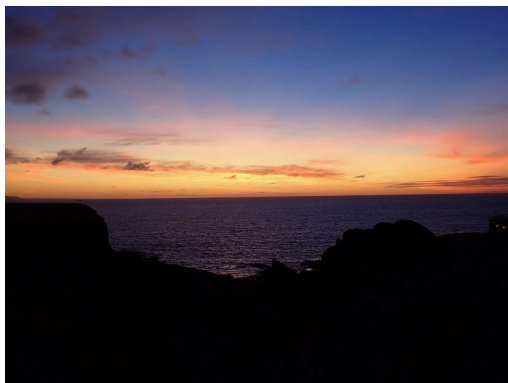
Barve zažarijo. Škoda, da fotografija ne pokaže tega, kar vidi oko.

Vse se obarva v rdečkaste tone, ko sonce izginja za obzorjem.

In odjahali so v sončni zahod . . .

Po sončnem zahodu so se pokazale žive barve.